

Påskedag

Tid og sted: Jerlev og Ødsted, d. 1/4 2018

Skriftlæsninger

Sl 118,13-18: han overgav mig ikke til døden

1 Pet 1,3-9: Men I skal juble med en uudsigelig, forklaret glæde, når I kommer frem til troens mål, jeres sjæles frelse

Matt 28,1-8: Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her, han er opstået, som han har sagt.

Salmevalg

236: Påskeblomst

448: Fyldt af glæde

218: Krist stod op af døde

224: Stat op, min sjæl, i morgengry

223: Herre af søvne opvågned, opsprang

234: Som forårssolen morgenrød

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus

Efter sabbatten, da det gryede ad den første dag i ugen, kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til graven. Og se, der kom et kraftigt jordskælv. For Herrens engel steg ned fra himlen og trådte hen og væltede stenen fra og satte sig på den. Hans udseende var som lynild og hans klæder hvide som sne. De, der holdt vagt, skælvede af frygt for ham og blev som døde. Men englen sagde til kvinderne: ”Frygt ikke, jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her, han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå. Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde. Og se, han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham. Nu har jeg sagt jer det.” Og de skyndte sig bort med frygt og stor glæde og løb hen for at fortælle hans disciple det.

Prædiken

Død, hvor er din brod? Helvede, hvor er sin sejr? Kristus er opstanden, og du er omstyrtet. Kristus er opstanden, og djævlene er faldet. Kristus er opstanden, og englene jubler. Kristus er opstanden, og livet hersker. Kristus er opstanden, og ikke én af de døde skal forblive i graven. Jesus Kristus er opstanden; ja! Han er sandelig opstanden. I oldkirken hilste præsten menigheden påskemorgen med de ord: Jesus Kristus er opstanden. Og menigheden svarede: Ja, han er sandelig opstanden!

Men hvordan skal vi kunne svare med overbevisning? Sådan at der i ordene klinger en indre fortrøstning og tillid til Guds storhed og sejr over døden? Kan vi med Paulus' ord spotte døden og spørge: *"Død, hvor er din sejr? Helvede, hvor er din brod?"* Og derefter råbe med på ordene: *"Ja, Jesus Kristus er sandelig opstanden!"*?

Det er ikke en erfaring, der kommer ud af det blå, og man skal have mærket langfredags smerte og lidelse, dødens ubarmhjertige magt, for at kunne synge med på påskens salmer og leve i dåbens forjættelse: Dåb er at blive

begravet med Jesus og genfødt til et evigt liv med Kristus. Der er ingen opstandelse uden død.

Så vi kommer ikke uden om døden, slet ikke i dag, hvor det handler om opstandelse. Vi er dødelige. Vi går døden i møde, og ingen dør for den anden, men enhver må kæmpe sin egen kamp med døden. Det er livets grundvilkår, og ud af det grundvilkår udfolder sig vores eksistentielle spørgeren. Og for at kunne synge med på påskesalmerne, så skal vi mærke langfredagssmerten, og vi skal ind i gravens døds mørke.

Radiovært Morten Lindberg stiller i programmet Croque Monsieur sine gæster ét eneste spørgsmål. Det lyder: Er der nogen grund til at stå op om morgenen?

De svarer som regel ja. Men der er nogle morgener, hvor jeg kun står op, fordi det er min pligt; fordi jeg har et ansvar. Jeg har børn, der skal have tøj på og noget at spise; jeg har et arbejde, jeg skal passe; jeg har regninger, der skal betales, og skraldespanden skal flyttes ud. Mine pligter må jeg ikke løbe fra, det ved jeg godt, og mit ansvar

må jeg slet ikke glemme: der er andre mennesker, hvis liv afhænger af mig.

Men giver det mening for mig? Hvorfor er det vigtigt? Hvorfor skal jeg rense ovnen, når den alligevel er beskidt igen om en uge?

Der er dage, hvor man kan blive grebet af eksistentiel ligegyldighed, og hvor det er svært at svare på spørgsmålet, om der er nogen grund til at stå op om morgenen. Hvis vi svarer nej, så er det en lille død, næsten som et selvmord. Eller der kan i nej'et også ligge en frygt for dagen: Hvad vil man kræve af mig? Hvilke uoverstigelige opgaver skal jeg løse? Vil de andre mobbe mig igen i dag? Eller: bliver det endnu en dag uden egentlig nærhed med et andet menneske, en ensom dag fyldt med savn og kulde og længsel efter et andet liv?

Nogle dage befinder vi os i gravens mørke. Der er mennesker, der lever hele deres liv i gravens mørke, og går rundt i verden som levende døde. De fleste af os oplever perioder i livet, hvor sorgen, ensomheden eller frygten er

så stor, at det er svært at se meningen med at stå op, og gravens mørke omslutter os, som et dødsrige midt i livet.

I sådan et dødsrige, i sådan et gravmørke, var Maria Magdalene og den anden Maria, da de påskemorgen kom for at se til graven. Langfredag sad stadig i dem. Smerten over tabet, sorgen i savnet, var så stor, at de ikke kunne blive derhjemme. Jesus var død. Og de måtte ud, så snart dagen gryede, og gøre noget.

Langfredag stod de på Golgata. De så Jesus lide; de hørte da han råbte, så højt han kunne, Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig? De undrede sig. Så råbte han igen og opgav ånden. Jesus var død. Det sortnede for dem, og de så ikke, hvad der ellers skete i det øjeblik.

Der skete det, at forhængen ind til det allerhelligste i templet, det tykke fornemme klæde, der adskilte menneskenes verden fra Guds bolig, det farverige forhæng med keruber i, flængedes i to dele, fra øverst til nederst. Gud brød i det øjeblik ud af sit hus, og Gud bosatte sig i stedet *i en begivenhed*. Gud bosatte sig Jesu korsfæstelse og død. Den almægtige Gud bosatte sig i

afmagten. Gud gav afmagten et sprog. Maria Magdalene og den anden Maria kendte godt det sprog. For de havde oplevet dets kraft og mærket, hvordan sproget havde bygget en ny verden op omkring dem, når Jesus talte, underviste og elskede. Men de troede, at afmagtens sprog var kvalt og udslettet Langfredag. De kendte endnu ikke til afmagtens kraft, når den almægtige bosatte sig i den.

Gud har bosat sig i Jesu korsfæstelse og død. Det vil sige, at Jesus Kristus er det sprog, Gud bruger til at tale med. Sproget kan ikke løsriveres fra mennesket, for Jesus er både Guds søn og Menneskesønnen. Sproget er i kraft af Jesus Kristus et møde mellem menneske og menneske og mellem menneske og Gud. Sproget forbinder det vandrette med det lodrette. Ligesom som korset.

Gud har bosat sig i Jesu korsfæstelse og død. Gud er gået ind i lidelsen for at være med den lidende; og det vil sige, at de dage, hvor vi er i gravens mørke, dér er vi ikke alene. De dage, hvor vi er grebet af eksistentiel ligegyldighed, og vi ikke kan se meningen med at stå op om morgenen, da er Gud med os, for Gud er i ensomheden, fortvivlelsen og

lidelsen. Men Gud gik ikke ind i gravmørket for at blive der. Gud gik ind i gravmørket for at føre os ud af det igen.

Maria Magdalene og den anden Maria kom til graven. ”Og se, der kom et kraftigt jordskælv. For Herrens engel steg ned fra himlen og trådte hen og væltede stenen fra og satte sig på den. Hans udseende var som lynild og hans klæder hvide som sne ... Englen sagde til kvinderne: ’Frygt ikke, jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her, han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå.’”

Dødslejret var tomt. Kvinderne betragtede det længe; de var som forstenet, og de anede ikke, hvad de skulle gøre af sig selv. Men langsomt blev de grebet af en ny følelse. Ude fra haven blæste en varm brise, der bar duften af forårsblomster med ind i graven. De så på hinanden, og tårerne trillede fortsat ned af deres kinder. Det var stadig smerten og sorgen, der sad i dem, men sorgen var blandet med taknemmelighed og håb, en glædeståre blandede sig med de bitre tårer. Kvinderne var kommet til graven, mens dagen gryede i tasmørket, men nu løftede de blikket og

kiggede de ud af graven. Solen skinnede ind gennem den lille gravåbning i røde, orange og gule nuancer. Fuglene sang som aldrig før, mens forårsblomster var ved at springe ud, krokus og påskeliljer lyste violet og gult på kirkegården. Hele naturen lovpriste Gud og sang:

Død, hvor er din brod? Helvede, hvor er sin sejr? Kristus er opstanden, og du er omstyrtet. Kristus er opstanden, og djævlene er faldet. Kristus er opstanden, og englene jubler. Kristus er opstanden, og livet hersker. Kristus er opstanden, og ikke én af de døde skal forblive i graven. Jesus Kristus er opstanden; ja! Han er sandelig opstanden. I oldkirken hilste præsten menigheden påskemorgen med de ord: Jesus Kristus er opstanden. Og menigheden svarede: Ja, han er sandelig opstanden! Så lad mig om lidt høre jer svare med tydelige stemmer, og jeg vil dirigere svaret, så det lyder i kor.

Jesus Kristus er opstanden!

Ja, han er sandelig opstanden!

Amen.